

EEN ONBEKEND LEVEN

SUSIE STEINER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Na 72 uur

SUSIE STEINER

EEN ONBEKEND LEVEN

Vertaald door Daniëlle Stensen

2019
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2018 Susie Steiner

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *Persons Unknown*

Oorspronkelijke uitgever The Borough Press, Londen

Omslagontwerp Wil Immink

Omslagillustratie Henry Steadman

Foto auteur Jonathan Ring

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 4760 4

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

14 DECEMBER

JON-OLIVER

Hij is aangeslagen. Duizelig. Helt over. Hij loopt weg als vies water dat kolkend in de afvoer vloeit. Hij wankelt, kan amper het ene been voor het andere zetten, de grond lijkt steeds dreigender dichterbij te komen. En toch gaat hij door. Er is iets mis.

Hij is zo slap als een vaatdoek, zijn tred is log. Zijn scheenbeen klopt. Een schermutseling – alsof hij is rondgedraaid tijdens een spelletje blindemannetje – zo snel dat hij toen het voorbij was dacht dat hij beroofd was. Maar toen hij zijn lijf beklopte, voelde hij dat zijn portemonnee en telefoon er nog waren.

Zijn spieren zijn sponzig, reageren niet. Zijn benen waden er-gens doorheen, het landschap is zo weids dat hij haast niet voor-uitkomt. De lucht is benauwd, als een nat spinnenweb. Hij kan nauwelijks ademen.

Hij strompelt naar rechts, een modderig bebost gebied in, in een richting die hij niet had willen nemen, en het is net alsof de grond zich naar hem uitstrekt. Is het drijfzand in plaats van modder?

Hij is nu doodsbang, nerveus legt hij een hand op zijn borst. Zijn overhemd is doorweekt, ook al regent het niet. Hij kijkt naar zijn hand. Er glinstert iets donkers, welke kleur het heeft is vanwege de duisternis en de oranjeachtige straatverlichting niet te zien.

Hij raakt in paniek, kan zijn longen niet vullen. Wat is er met hem aan de hand?

Hij valt in de modder, voelt dat armen hem optillen en hem wiegen. Als hij opkijkt, ziet hij blond haar. De hem onbekende geur van parfum.

Saskia?

‘Sas?’ fluistert hij verward. Heeft zij dit veroorzaakt, na al haar stommiteiten? Ze is te ver gegaan en hij kon haar niet tegenhouden.

‘Sas?’

Zijn zicht neemt af, hij is te moe.

De wereld valt weg.

MANON

Een chipje in de ene hand, een boterham in de andere. In haar bekken voelt ze gekietel en een soort lichte, rondgaande kneedende beweging, als vlinders in een zak. Het is wel weer typerend dat juist zij tijdens de zwangerschap geen greintje misselijkheid voelt, maar in plaats daarvan wel een onstilbare eetlust heeft.

Ze wordt zich ervan bewust dat Harriet en Davy aan de andere kant van de kantoortuin op dringende toon gedempt met elkaar praten. Er is iets aan de hand. Ze komen in beweging. Manon doet reikhalzend haar uiterste best om het te horen, maar haar collega's zijn te ver weg.

Als ze langs haar bureau lopen, vraagt ze: 'Is er iets aan de hand?'

'Er is een zaak binnengekomen,' zegt Harriet, maar het is wel duidelijk dat ze geen zin heeft Manon op de hoogte te brengen.

'O, om wie gaat het?' vraagt Manon met volle mond. Ze negeren haar.

Ze kijkt naar Davy, die tegenwoordig zo vol van zichzelf is: brigadier Davy Walker, gepromoveerd door de baas, Gary Stanton. Hij zou Stanton net zo goed 'papa' kunnen noemen. Ach, hij liever dan zij. Manon is druk op zoek naar de balans tussen haar werk en haar leven: bureauwerk, regelmatige werktijden, een huis vol kinderen. Ze wil zich richten op de vraag of ze een abonnement op een biologische maaltijdbox zal nemen of dat dat een te radicale persoonlijkheidsverandering zou zijn. Je kunt natuurlijk ook overdrijven...

En toch doet ze haar uiterste best om het gesprek tussen Harriet en Davy af te kunnen luisteren.

‘Ik zou bijzonder adviseur ter plekke kunnen zijn, steun verlenen, eten brengen,’ biedt ze aan.

Toen ze Harriet had gesmeekt om weer op de afdeling Ernstige Delicten te mogen werken, vastbesloten om de ellende van de Metropolitan Police (een vreselijke baas, een verpletterende werkdruk) en de kosten van het levensonderhoud in Londen achter zich te laten, had ze gezegd dat ze alles zou doen, hoe saai ook. *Cold cases*.

‘Je wilt echt geen cold cases doen,’ zei Harriet. ‘Cold cases zijn de doodsteek voor je carrière.’

‘Dat wil ik wel, dat meen ik. Saaie, uitzichtloze overbodigheid, daar ben ik aan toe.’

En zo kwam ze met haar steeds dikker wordende buik (ze is nu vijf maanden) inderdaad bij de cold cases terecht, waar ze een groot deel van de tijd doorbrengt met het onwennig volgen van haar navigatiesysteem door The Fens – *indien mogelijk: omkeren* – om mensen te verhoren die van de afgelopen week al bijna niets meer weten, laat staan over iets van tien jaar geleden. Ze houdt zichzelf voor dat het prima is. Dit is wat ‘alles hebben’ inhoudt (hoewel het bijna altijd aanvoelt alsof ze alleen maar flintertjes van heel saai dingen heeft): om vijf uur thuis, wasmiddel voor een gevoelige huid kopen. *De bestemming ligt aan uw rechterkant*.

Jezus, echt?

Harriet is haastig weggelopen.

‘Davy. Hé, Davy,’ fluistert Manon tegen hem terwijl hij iets intoetst op zijn telefoon. Maar Davy – die vroeger voor haar werkte, die vroeger naar haar pijpen danste terwijl zij hem tot stilte maande – maant haar met een vingergebaar tot stilte. Nu is hij de brigadier die de leiding heeft terwijl zij... Nou ja, eerlijk gezegd is ze ook veel te moe.

‘Vertel me nou even wat er aan de hand is,’ zegt ze als hij zijn telefoongesprek heeft afgerond.

‘Steekpartij, man, Hinchingbrooke Park.’

‘Wat aardig van hem om zo dicht in de buurt de pijp uit te gaan.’

‘Ik weet niet eens of hij al dood is,’ zegt Davy. Zijn ogen schieten heen en weer bij alles waaraan hij denkt: checklist, pd-logboek en de TR, ongetwijfeld. ‘Het is nog pal naast het forensisch lab ook. We kunnen er lopend heen. Makkelijker kan niet.’

Hij hangt alweer aan de telefoon, terwijl hij naar de dubbele deuren van de afdeling loopt.

Haar huis uit het eind van de eeuwwisseling, plomp in het vierkantje gemaaid gras, lijkt op dat op een kindertekening, compleet met een puntdak en ramen als ogen. Niet al te blij: een stoïcijns gezicht, tevreden met zijn lot. Om het gazon staat een buxushaag, zo laag dat je eroverheen zou kunnen stappen. Wat heeft dat eigenlijk voor zin? vraagt ze zich af, terwijl ze zich het anti-inbraakadvies herinnerde dat ze vaak gaf toen ze nog uniformdienst draaide. Plant prikkelstruiken onder de ramen. *Staf ik prik!*

Ze steekt haar sleutel in het slot van de kunststof deur met nep glas-in-loodruitjes, laat zichzelf binnen en ziet dat de realiteit nog wel een eindje verwijderd is van wat ze had gehoopt toen ze terugverhuisde naar Huntingdon. Ze dacht dat ze heel ruim zou gaan wonen en dat ze Fly en Solly een fantastische (min of meer) landelijke jeugd zou geven.

‘Ik wil een zwarte jongen niet in Londen grootbrengen,’ zei ze tegen haar zus Ellie toen ze begon aan haar campagne om terug te verhuizen naar Cambridgeshire. Die had Manon in gang gezet nadat ze bij de directeur van Fly’s gigantische, angstaanjagende middelbare school had moeten komen en ze steeds banger werd dat hij zich inliet met foute jongens, of misschien wel dat hij zo’n foute jongen was.

‘Dat is juist de plek om een zwarte jongen groot te brengen,’ zei Ellie.

‘En de plek om te zien dat hij om de vijf minuten wordt aangehouden en gefouilleerd? Dat hij wordt gearresteerd voor dingen die hij niet heeft gedaan? Dat hij in de gaten wordt gehouden door oude dametjes die denken dat hij ze gaat beroven? Ik zie het wel hoor, dat ze hem in de smiezen houden, en dat breekt verdomme mijn hart.’

‘Jij verplaatst hem dus liever naar het centrum van de xenofobie, waar hij in de wijde omtrek de enige zwarte jongen is?’ zei Ellie. ‘Je zou de oude dametjes daar eens moeten zien.’

‘We kunnen het niet betalen om hier te blijven. De huur is een te grote aanslag op mijn inkomen. Voor jou ook. Kom op, met z’n vieren zouden we een groter huis kunnen krijgen. Fly zou nooit weg willen bij Sol, dat weet je.’

Ellie keek twijfelend. ‘De huur is inderdaad astronomisch hoog,’ gaf ze toe. ‘Maar Jezus, ik haat het om te moeten verkasen. Ergens opnieuw moeten beginnen, nieuwe vrienden maken. Van de gedachte alleen al raak ik uitgeput. En ik heb hier een groepje moeders over wie ik me prettig ambivalent voel.’

‘We zouden een landhuis kunnen krijgen in Huntingdon, Ely of Peterborough,’ voerde Manon aan. ‘Je zou...’

‘Aan de antidepressiva kunnen gaan?’

‘Weer kunnen gaan werken.’

Hun onaantrekkelijke vijfkamerwoning tegenover het hoofdbureau van politie in Hinchingsbrooke kost een fractie van wat ze uitgaven aan twee appartementen in de hoofdstad en is ruim twee keer zo groot. Elk van hen – zij, Ellie, de twaalfjarige Fly (wiens gypsen alleen al, als cruiseschepen die op drift geraakt zijn, bijna een eigen woning nodig hebben) en Ellie’s zoontje van bijna drie, Solomon – heeft een ruime slaapkamer, terwijl de slaapkamers van Ellie en haar zelfs een badkamer en een suite hebben. Het huis heeft een achthoekige prefabserre van PVC en daarachter een gazon van vijftig meter diep met hier en daar dreigende coniferen. De Bradshaws kunnen zelfs prat gaan op een bijkeuken (en een bijkeuken is toch echt het bewijs dat ze het

gemaakt hebben?) met grijs gemarmerde gelamineerde werkbladen.

Manon roept ‘Hallo?’ door het huis en laat haar sleutels kletterend op een glazen tafeltje in de hal vallen (een irritant ding waarvan niemand de moeite neemt om het weg te halen – alle ideeën over verbeteringen aan het huis die in woeste nachtelijke dromen ontkiemen gaan in de hectiek van de dag verloren). Ze ruikt een kooklucht – van wat Solly dan ook voor avondeten heeft gehad.

Ze staat in de deuropening van de woonkamer, meteen al teleurgesteld door wat ze voor zich ziet: een havermoutkleurig vergezicht, waarin de kroonluchter stijfjes van het lage plafond neerdaalt (een kwelling van een plafond – zo af en toe heeft ze het idee dat het steeds verder naar beneden komt en haar op een dag zal vermorzelen). In de bank en de twee stoelen, extra breed en log, kan Manon helemaal wegzinken, zo diep dat ze vaak het gevoel heeft dat ze erdoor wordt verzwolgen. Alles is beige, zodat er een gerieflijke havermoutpapachtige sfeer hangt. Ze wonen hier nog maar net en ze heeft nu al heimwee naar de hoge plafonds in het victoriaanse Londen.

‘O Fly, speel maar geen Temple Run met hem,’ zegt ze, terwijl ze haar jas uittrekt. ‘Zijn hersens zijn nog lang niet volgroeid.’

‘Hij is er dol op,’ reageert Fly, zonder op te kijken van de iPad waar hij overheen gebogen zit, met Solly op zijn schoot genesteld. Manon loopt terug om haar jas over de trapleuning te hangen en haar tas onder aan de trap te laten vallen. *Waar is Ellie? Aan het werk?* Ze heeft dienst van halfacht ’s ochtends tot halfvier ’s middags, of van halftwee ’s middags tot halfnegen ’s avonds, en dat heet dan parttime. Ze staat doorgaans de hele dienst op haar benen, soms kan ze zelfs geen pauze nemen. Als ze een reeks avonddiensten heeft, heeft ze Solly de volgende dag vaak de hele dag, omdat ze geld probeert te besparen op de oppas (Ellies angst voor armoede bepaalt veel in huis). Dan ligt ze op de bank te doezelen terwijl hij zit te spelen en *Peppa Pig* aanstaat. Volgens

Ellie is dit wel de ergste tijd om voor de National Health Service te werken. Het management is geobsedeerd door targets en budgetten, elke dienst is onderbemand. Geen liefde, alleen beperkingen en een algemeen gevoel van onder druk staan. Maar haar zus is de laatste tijd ook een meester in het ontwijken geworden, ze is druk bezig met niets. De stress en spanning vermengen zich met onverklaarde afwezigheden. ‘Mijn dienst liep wat uit, sorry.’ Of: ‘Sporten. Duurde wat langer.’

Manon kijkt fronsend naar de kinderen: ‘Hij zou het ook leuk vinden om zijn gezicht in een zak Haribo te stoppen, maar dat betekent niet dat het mag, hè?’ Ze beent naar hen toe en pakt de iPad uit Fly’s handen. Solly werpt zich, heel voorspelbaar, krijsend op de vloer, met al zijn ledematen uitgestrekt. Een uitbarsting van passie van hun één meter hoge Vesuvius. Solomon Bradshaw is blij of boos. Twee uitersten zonder middenweg.

‘Kijk nou wat je hebt gedaan,’ zegt Fly.

Ze is nog niet thuis of ze wordt al gehaat.

‘Waar is Ellie?’ vraagt Manon, die de iPad blijft vasthouden en zich afvraagt waar ze hem deze keer zal verstoppen. In de schuur? In de vriezer? Dit is het mirakel van het ouderschap: achter elk dieptepunt ligt een nog dieper dieptepunt, dat je nooit had gedacht te zullen bereiken.

‘Ze is weg.’

‘Weg? Waarheen? Naar haar werk?’

‘Geen idee.’

‘Hoe lang ben je hier al alleen met Solly?’

Als ze dienst heeft, had ze moeten regelen dat Manon dat kon opvangen. Of ze is ergens aan het feesten – de hemel verhoede het! – zodat Manon met pijnlijke spieren en aangespannen biceps de weegschaal met over en weer verleende gunsten in haar eentje omhoog moet houden. Een leven met kinderen heeft het gemeenste in Manon naar boven gehaald – ze houdt voortdurend de score bij.

Fly is opgestaan en tilt Solly’s stijve lijfje van de vloer. ‘Nog niet

zo lang,' zegt hij. 'En ik vind het ook helemaal niet erg. Kom op, mannetje, je moet in bad.'

Manon ziet hen naar de trap lopen. Solly's gezicht is rood aangelopen, zijn lijfje schokt van het woedend ademhalen, zijn kleine mollige handjes met gespreide vingertjes liggen op Fly's kortgeknipte haar.

Ze ploft neer in een leunstoel en voelt dat haar vermoeidheid zich vermengt met genegenheid voor haar geadopteerde zoon, die veel ouder is dan zijn kalenderleeftijd. Ze wordt er vaak door overspoeld: trots op zijn leervermogen, op zijn vriendelijkheid, zijn zachtaardige gedrag, zijn fatsoen, zijn zorg voor Solly.

Solly's missionstatement, dat hij uit volle borst roept terwijl hij de planken van de kast probeert te beklimmen op weg naar de koektrommel, is: IKKE DOEN! Hij kan paars aanlopen bij het vooruitzicht dat er aan zijn autonomie wordt getwijfeld – als hij bijvoorbeeld de auto niet mag starten of zijn buggy niet blindelings het aanstormende verkeer in mag duwen, een slak niet mag opeten of niet mag wegrennen met de sleutel van de achterdeur. Warme wangen, boos gezicht, vertrokken door zijn wanhoop, een broek die afzakt tot onder de rand van zijn luier, onmogelijk korte beentjes. Om zijn onredelijkheid wordt (meestal) geglimlacht, vooral als hij, terwijl de tranen uit zijn ogen spatten, verwoed in zijn ogen wrijft en roept: 'IKKE NIET MOE!', alsof de suggestie alleen al een enorme smet is op zijn peutereer.

Ze zou nu best kunnen slapen.

Ze zou de trap op kunnen slaapwandelen.

Ze zou slapend in een pan op het fornuis kunnen roeren.

De baby wriemelt, een zak vol palingen.

Ja, het is lachwekkend dat ze zichzelf ziet als schepper van Fly's beste eigenschappen. Ze is pas zo kort zijn moeder dat ze zich evenmin voor kan laten staan op zijn goede eigenschappen als dat ze schuld heeft aan zijn slechte. Zijn goedheid is te danken aan zijn alcoholverslaafde moeder, Maureen Dent, die met haar fles cider onderuitgezakt voor *Cash in the Attic* zat (zij

hadden geen geld op zolder, ze hadden niet eens een zolder), en aan zijn broer Taylor, die van hem hield, die voor hem zorgde, waarschijnlijk bijna net zoals Fly nu voor Solly zorgt, als ze erover nadenkt – je houdt immers van een ander zoals er van jou gehouden is. Taylor prostitueerde zich op Hampstead Heath en werd erom vermoord – de moord die Manon en Fly samengebracht heeft. Misschien is zijn goedheid wel te danken aan de genen van zijn Nigeriaanse vader, die Fly nooit heeft ontmoet. Hoe meer Manon met kinderen leeft, hoe meer ze gelooft in de invloed van de genetica.

Fly is kind noch puber, hoewel Manon hem als ze moest kiezen eerder bij het adolescentenkamp zou indelen. Mensen die hem ontmoeten, schatten hem vaak vijftien in plaats van twaalf. Ze is gaan beseffen dat de puberteit niet in één keer toeslaat, hij sijpelt aan het eind van de kindertijd geleidelijk aan naar binnen. Vanaf het tiende levensjaar kun je er glimpen van opvangen. Sommigen zeggen al eerder, maar daar weet ze niets van. Het is net een lakmoespapiertje dat blauw wordt als de hormonen beginnen te stromen.

Fly kan een situatie sneller inschatten dan zij. Als er bij hem in de buurt iets fout gaat, pikt hij het schuldgevoel op, hij voelt tijdens een gesprek waarom iemand zich opgelaten voelt. Hij zei een keer over een nogal sadistische gymlerares: ‘Ze doet gemeen tegen ons omdat ze door een blessure geen topsporter is geworden.’ Hij herkent jaloezie zonder iemand erom te veroordelen. Dat doet hij allemaal heel stilletjes, en hoewel zij altijd dacht dat empathie aangeleerd of ontwikkeld werd, lijkt het bij hem wel aangeboren te zijn. De keerzijde is zijn hoogsensitiviteit: een aversie tegen hoge kragen en opgepropte manchetten onder zijn jas, wat betekent dat hij slechts een fractie van zijn garderobe draagt: één geliefde trainingsbroek en één hoodie – met de capuchon naar beneden, drukt Manon hem altijd op het hart, hoewel hij steeds minder nota van haar neemt. Een lange zwarte jongen met zijn capuchon op? Hij zou net zo goed

een plakkaat kunnen ophouden met: ARRESTEER ME MAAR.

Hij lijkt net een ooievaar, hij is een en al ledematen. Het me-rendeel van de tijd zegt hij weinig en is hij niet te peilen. Fly is ongelukkig, dat weet ze wel. Ze weet ook dat dat haar schuld is, en dat kan ze nauwelijks verdragen. Ze heeft hem ontworteld, zijn gevoeligheden blootgelegd, zodat het nu wonden zijn die blootgesteld zijn aan de lucht. Hij is niet zichzelf. Ze hoopt dat hij nog zal wennen.

Zelfs in deze situatie heeft hij nog steeds zijn speelse momen-ten, hij vindt het leuk om dingen ironisch te zeggen. Hij legt weleens zijn arm om haar schouders, torent dan slungelig boven haar uit en zegt: 'Ik ben even weg.' Dan zegt zij: 'Nee, hoor', en hij antwoordt: 'Dat klopt, ik weet niet waarom ik dat zei.' Ze glimlachen erbij naar elkaar. Ze zijn het leuk gaan vinden een nieuw soort gesprekken te voeren, met betekenissen die anders zijn dan wat er gezegd is.

'Wat ben je toch goed met kinderen,' zegt hij tegen haar als ze easylistening gouwe ouwen opzet op de iPod.

Hij is te groot voor een servet en te klein voor een tafellaken. Wat is dat nou? Regels uit *Twelfth Night*, verankerd in haar hersens. Grappig dat ze op school een hekel had aan al dat stampen, het gegiechel en gegaap van meisjes in schooluniform als de regels werden uitgesproken door matte jongens en meisjes die achter-overleunden in hun stoel. De opstellen over *Coriolanus* of *Much Ado About Nothing*. Ze had niet beseft dat die regels haar in de tweede helft van haar leven het meest troost zouden bieden. Misschien wisten de leraren dat wel, hadden ze bij zichzelf ge-dacht: 'Later zijn jullie me dankbaar.'

DAVY

Het is fijn dat Manon terug is, denkt hij, terwijl hij in hoog tempo over het parkeerterrein van het politiebureau naar de saaie grasvlakte van het Hinchingbrooke Park loopt. Hij is van plan om de weg af te snijden naar het beboste gebied waar het lijk is gevonden, dat is sneller dan de enorme bocht in Brampton Road te volgen. Op die weg staat het verkeer helemaal vast vanwege het spitsuur, een lange rij koplampen van auto's van moeders die hun kinderen van school halen en van forenzen die Huntingdon uit willen. Het is nog pas een uur of vijf, een ongebruikelijk tijdstip om een gewelddadige dood te sterven. En dan ook nog tegenover een school.

Hij wilde dat hij er al was, zodat hij als eerste ter plekke is. Hij gaat over op een drafje. In de verte ziet hij de blauwe lichten die de bomen verlichten in een ritmische beweging, flitsen van een paar fluorescerende jacks.

Het is fijn dat Manon terug is, maar ze moet wel begrijpen dat er van alles veranderd is. Hij is niet langer haar ondergeschikte, ze kan niet meer zoals eerder in een auto zitten en hem bevelen toeblijven. Hij krijgt waarschijnlijk de leiding over deze zaak. Niet als senior, dat is Harriet, maar in het veld, om de agenten aan te sturen. Die gedachte spoort hem aan sneller te rennen. Hij wil er zijn, hij wil beginnen. Maar zijn opwindings – of is het een steek in zijn zij die hij voelt? – wordt getemperd door iets als aversie. Zijn lichaam beweegt vooruit, maar zijn innerlijk krabbelt terug. *Hij kan het niet. Hij is er niet tegen opgewassen. Hij is te ver gepromoveerd door de baas, die hem als een zoon beschouwt.*

Davy hijgt (het is een wonder dat hij zijn laatste conditietest heeft gehaald), zijn hart bonkt van ongeduld om de pd de baas te worden, maar ook van angst. Hij kan elk moment ontmaskerd worden.

‘De oppervlakkigheid diep vanbinnen,’ zei Manon tijdens geleden, net na zijn promotie, toen hij het met haar over het oplichterssyndroom had gehad. ‘Je bent echt niet de enige, hoor.’ Hij had zich afgevraagd of ze niet bedoelde: ‘Je bent niet de enige die je een nutteloze zak vindt.’

Waarom blijft hij maar aan haar denken? Hij wilde dat ze hier was, daarom. Ze lijkt een steviger mens dan hij. Hij vertraagt zijn tempo tot een wandeltred omdat de steken nu echt pijn doen. Tegenwoordig lijkt ze zelfs nog steviger: haar ademhaling gaat zwaarder, haar borsten zijn gigantisch. Hij wil niet zo’n man zijn, maar het is net of je doet alsof je naar de zee kijkt terwijl er een enorme bergketen in je blikveld staat.

Hij bereikt het lijk. Hij kijkt om zich heen. Harriet is er niet, alles ligt nog stil. Binnen een halfuur wemelt het hier van de geuniformeerde collega’s. Hij kijkt naar beneden en ziet dat de kleding is opengesneden zodat de ambulanceverpleegkundigen bij de borstkas van het slachtoffer konden – wit overhemd, colbert, wollen jas met de woorden ‘Oswald Boateng’ op de paarse, glanzende voering. De ogen staan open, de mond hangt ook open, op de borstkas zit aangekoekt opgedroogd bloed. De kleine incisie van de wond zelf, duidelijk van een mes, lijkt wel een snee in een ongekookt stuk varkensvlees. Een kleine rode opening in wasachtig geel vlees.

Davy kijkt nog een keer om zich heen.

Hij gaat wankel op zijn hurken zitten en wordt door een windvlaag bijna boven op het lijk geblazen. Hij steekt een hand uit om zijn evenwicht niet te verliezen. *De pd niet contamineren* – is dat niet de eerste regel, het enige wat ze tijdens de training in je hoofd stampen? *Houd je handen in je zakken.*

Als hij maar een blik op de portemonnee kon werpen die hij

uit de paarse zijden voering ziet steken, dan kon hij aan de gang. Als hij een naam zou zien op een bankpasje, een identiteitsbewijs, dan kon het verhaal van start gaan, en dit is een verhaal met veel impact. Het zal het nieuws domineren. Hij voelt de druk al op zijn slapen, dit zal veel publiciteit trekken. *Hou je handen in je zakken, Davy Walker.*

‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig, Davy?’ Het is Harriet.

Hij springt op. ‘Niks,’ zegt hij. ‘Ik doe helemaal niks.’

‘Ja, nou, kom toch maar niet in de buurt van het bewijs tot de TR er is,’ zegt ze.

‘Weet jij wie het is?’ vraagt Davy.

‘Nog niet. Maar over een uur, als de technisch rechercheurs hebben wat ze nodig hebben, is hij nog steeds dood, dus je hoeft hem echt niet te fouilleren.’

Hij doet een stap achteruit.

‘We moeten dit stuk bos ruim afzetten,’ zegt Harriet. ‘Waar is je notitieboekje, Davy? Kom op, of wil je de leiding niet? De eerste prioriteit is op handen en knieën zoeken naar een wapen. Het heeft geen zin de honden te laten komen, er lopen hier te veel mensen rond. Maar we moeten er wel de plaatselijke politie bij halen – ik wil het publiek geruststellen door zo veel mogelijk agenten op te trommelen. Er moet een wijkinspecteur naar de school gaan en met de directeur praten, zodat alle kinderen veilig thuiskomen. Hetzelfde in het ziekenhuis.’

‘We zouden ook moeten informeren bij de Acer Ward, die afdeling voor verslaafden,’ zegt Davy.

‘Ja, dat is een goeie. Zie of je de psychiater te pakken kunt krijgen, vraag maar of er vanmiddag een psychopaat aan de wandel is gegaan. Dat woord heb ik trouwens niet gebruikt.’

‘En bewapende politiemensen?’

‘Nee, hou die er maar buiten – wat kunnen die trouwens doen? Laten we het budget er niet meteen doorheen jagen. Ik wil bewakers bij de afzetting, maar niet die idioten van laatst. Er zijn hier zoveel voetstappen, ik wil dat de pd niet gecontamineerd raakt, oké?’

‘Wie heeft hem eigenlijk gevonden?’

‘Judith Cole, daarzo,’ zegt Harriet, met een hoofdknikje naar een vrouw wier haar aan haar hoofd vastgekoekt is van het bloed. Het is over haar wang gesmeerd en heeft de kraag van haar jas doorweekt. Ze heeft de wezenloze blik van iemand die nog moet verwerken wat er met haar is gebeurd. Iemand, een ambulancervepleegkundige waarschijnlijk, heeft een aluminium deken over haar schouders gelegd, zo eentje die hardlopers gebruiken na een wedstrijd.

‘Ze is natuurlijk belangrijk, want zij is de laatste die hem levend gezien heeft. We hebben haar kleren nodig voor onderzoek.’

‘Waarom zit er bloed op haar gezicht en in haar haar?’

‘Ze heeft het slachtoffer in haar armen gehouden, ze heeft blijkbaar geprobeerd zijn laatste woorden op te vangen.’

Davy schrijft verwoed mee, zijn hand koud en trillerig. Harriet ratelt maar door, *ratatatata*. ‘Vraag in het ziekenhuis na of er iemand is binnengekomen. Met steekwonden.’ Ze knikt naar de chique vrijstaande huizen die om het cirkelvormige uiteinde van de doodlopende straat naast de school staan. ‘Ik wil dat het huis-aan-huisonderzoek daar begint, aan Snowdonia Way. En we kunnen de bewoners ook waarschuwen om goed op te letten, als we toch bezig zijn. We zetten een wegversperring neer. We hebben getuigen nodig, mensen die in deze richting rijden.’

Davy schrijft *Acer Ward* op, terwijl zijn hersens alle volgende items op de checklist proberen te onthouden. Er mag niets van de checklist af vallen. Hij denkt aan Snowdonia Way, dat was het volgende, en dan – wat? – iets met kleren.

Tegelijkertijd denkt een ander deel van zijn hersens: dit is geen nette moord, het is niet de gebruikelijke moord waarbij de dader dronken naast het slachtoffer ligt of het op een rennen zet en dan op een politieauto stuit, of waarbij het wel duidelijk is wie de dader is vanwege de voorgeschiedenis: de dader heeft een relatie met het slachtoffer, heeft een keer bedreigd hem om te bren-

gen, heeft net een gigantische drugsdeal gesloten en was iemand geld schuldig. Heeft een sms gestuurd met de tekst: ‘Ik krijg je nog wel, je bent aan de beurt.’ Hun daders waren vaak niet de slimsten en de zaken waren netjes. Smerig maar netjes, keurig afgebakend, niet doorsijpelend naar de chique nieuwe huizen aan Snowdonia Way met hun gasbarbecues en dubbele garages. Davy voelt dat de angst als een vuist om zijn maag sluit.

‘Dus die vrouw Judith Cole,’ zegt Harriet, terwijl Davy opschrijft: *ziekenh. – steekwonden?* ‘Hij is blijkbaar in haar armen gestorven. Hij was in elk geval al dood toen de ambulance kwam. Ze hebben geprobeerd hem te reanimeren, maar helaas.’

‘Rare plaats om dood te gaan,’ zegt Davy.

‘Ja. Nogal openbaar. Welke klootzak wordt er nou godverdomme om halfvier ’s middags neergestoken?’ Harriet is altijd heel grof in de mond op een pd.

‘Laten we beginnen met een verklaring van mevrouw Cole, op het bureau. Laat iemand andere kleren voor haar halen. Ze woont daar, aan Snowdonia Way 5.’

‘Hij ziet er rijk uit, heel anders dan onze doorsnee slachtoffers,’ zegt Davy, die naar het lijk knikt.

Hij loopt over de doorweekte grond om vanaf de onderkant het gezicht van de man te bekijken. Hij heeft wallen onder zijn ogen zo groot als theezakjes, een Romeinse neus. Het hele hoofd lijkt eigenlijk wel Romeins: zijn haar, kortgeknipt, krult naar voren over zijn voorhoofd als de bladerkrans van Caesar. *Waar was die van gemaakt? Dat zou Manon wel weten.*

Terwijl Harriet wegloopt, voegt ze er nog aan toe: ‘We moeten de camerabeelden van de weg en dit voetpad veiligstellen, als die er zijn.’

Tijd is de belangrijkste factor, ook als je slachtoffer dood is. Getuigen verhuizen, de regen spoelt vezels weg, herinneringen vervagen. De forens die misschien iets van belang heeft gezien gaat naar huis, naar zijn gezin, eet zijn avondeten, kijkt tv en weet al snel het verschil tussen dinsdag en woensdag niet meer.

Camerabeelden worden onopzettelijk gewist door een winkelier die niet beter weet, kentekens worden vergeten, beschrijvingen vloeien samen met andere herinneringen. Ze noemen het niet voor niets ‘de nevelen der tijd’.

Davy beseft, terwijl hij naar zijn checklist kijkt zonder goed te weten waar hij moet beginnen, dat onderzoeken draaien op de energie van de tijd. Soms zijn ze zelfs een race tegen de klok als een levend persoon in gevaar is – bij een kidnapping bijvoorbeeld, of een vermist kind. Andere keren is het de gerechtigheid die een race tegen de klok houdt. Met voldoende tijd kan je dader zich ontdoen van het wapen, zijn vingerafdrukken wegvegen, een alibi construeren of halsoverkop naar een zonnige plek vertrekken. De Costa Brava wemelt van de Britse timesharecriminelen.

De tijd stompt alles af.

Het is een opluchting dat hij zich weer in de warmte van de afdeling Ernstige Delicten bevindt: aanbrandende druppels koffie op de warmhoudplaat, het geklik van computertoetsen, gedempte telefoongesprekken: ‘Nee, ik ben niet op tijd thuis, er is een zaak binnengekomen.’ Davy hoeft niemand te bellen, er is niemand die erom maalt of hij de hele avond weg blijft. Sinds Chloe heeft hij niemand meer gehad, en de relatie met haar is al ruim een jaar geleden geëindigd. Het is niet zozeer dat hem alle lust in relaties is vergaan, het is eerder zo dat hij niet direct weer in het zadel is gaan zitten en nu in de verste verte geen stal meer ziet.

Voor onderzoeken geldt hetzelfde als voor hartzeer: de tijd haalt de scherpe randjes eraf. Toen Davy het net had uitgemaakt met Chloe, dacht hij voortdurend aan haar. Hij huilde elke dag toen ze uit elkaar gingen, ook al had hij er zelf voor gekozen (omdat ze zo’n negatieve instelling had). Tegenwoordig kan hij emotioneel aan haar denken als een belangrijke ex, hij zou haar zelfs tegen het lijf kunnen lopen zonder dat zijn hart sneller zou

gaan slaan. De liefde is bekoeld, net zoals met het bewijs zal gebeuren als hij niet snel aan de gang gaat.

Davy kijkt op zijn horloge: acht uur. Zijn checklist is vochtig geworden doordat hij drie uur buiten heeft gestaan. Die tijd heeft hij doorgebracht in dat stukje bos, met soms een onderbreking in een onopvallende politieauto, waarbij hij updates kreeg van zijn agenten. Niets van het ziekenhuis, niets van het huis-aan-huisonderzoek, behalve mensen in wisselende staten van schrik, niets van de wegversperring.

Hij had gezien dat een bewaker van de pd een sigaret rookte en die op de grond gooide.

‘Wat is dat?’ vroeg hij, wijzend naar de peuk.

‘Wat? Die is niet van mij,’ had de knul geantwoord.

‘Dat is je geraden ook,’ zei Davy, ‘want die wordt onderzocht door de TR en als ze jouw DNA vinden, dan hang je.’

‘Oké, goed, eerlijk gezegd is die misschien toch van mij,’ zei hij, waarna hij de peuk oppakte en hem in zijn zak stopte.

‘Het slachtoffer heet Jon-Oliver Ross,’ zei Harriet tegen hem, toen de TR klaar was. ‘Een bankierstype uit Londen. Op zijn visitekaartje staat Dunlop & Finch Wealth Management.’

‘Ik heb nog nooit behoefte gehad aan een financieel adviseur.’

‘Nee, ik ook niet. Als ik rood mag staan, heb ik verder geen financieel advies nodig,’ zei Harriet. ‘Maar goed, we moeten erachter komen waarom hij in Huntingdon was, wanneer en hoe hij hierheen is gekomen. De dader komt misschien ook niet uit de buurt. We hebben ook een foto van een vrouw in de zak van zijn jack aangetroffen. De foto is tien bij vijftien, van een blondine, echt een beauty. Ze zal wel een ex zijn, dus we moeten er zo snel mogelijk achter komen wie ze is.’

De TR had op het voetpad dat wegliep van de vindplaats van het lijk bloeddruppels aangetroffen met een grote tussenruimte, en die worden op dit moment geanalyseerd. De telefoon die op het lijk is gevonden is een iPhone, de meest recente versie, beve-

ligd met een code, dus zo goed als nutteloos. Uit de telefoongegevens van het telecombedrijf zal blijken wanneer en naar welk nummer er sms'jes zijn gestuurd, maar de inhoud daarvan is niet bekend. Daarvoor moet je toegang hebben tot de telefoon zelf. Datzelfde geldt voor apps als WhatsApp en Snapchat.

Davy rekt zich uit, probeert de stijfheid in zijn schouders te verdrijven. De hectische sfeer is wat afgenomen. De leerlingen van de Hinchingsbrooke School zijn allemaal naar huis, er zijn geen andere meldingen dat er nog iemand is neergestoken, dus het lijkt steeds minder op een willekeurige gek die op rooftocht is. Dat verbaast hem niets, omdat het bijna nooit een willekeurige gek is. In Davy's ervaring worden mensen tot moord gedreven door de relaties die ze hebben met anderen.

Agent Kim Delaney komt voor hem staan, met vooruitgestoken armen als een vorkheftruck, met daarop wat opgevoenen kleding. 'Andere kleren voor Judith Cole,' zegt ze. 'Door haar man gebracht. Hij is beneden.'

'Wil jij tegen haar zeggen dat ze zich moet uitkleden?' vraagt Davy. 'Het is beter als jij dat doet.'

'Waarom?' vraagt Kim.

'Ach, je weet wel, omdat je...' hij kucht, 'tja, een vrouw bent.'

'Dus ik moet altijd maar de ondergoedpraatjes doen, bedoel je dat?'

Davy loopt rood aan. Heeft hij weer hoor, slaat hij een sekserelateerde flater.

'O, nee, nee, natuurlijk niet. Zal ik het doen?' zegt hij.

'Doe niet zo stom, Davy. Het was maar een grapje.'

'O,' zegt Davy. 'O, tuurlijk.'

MANON

Als ze het licht uitdoen en Solly's deur sluiten, fluistert Manon tegen Fly: 'Wat ga je toch lief met hem om.'

Ze hoort haar eigen emotionele afhankelijkheid, en ze hoort Sol die voor zichzelf zingt. Hij slaapt op zijn buik, met zijn achterste in de lucht als de vouw in een deken.

Ze stommelen naar beneden, Manon met een hand op Fly's schouder. 'Heb je honger?' vraagt ze.

Hij geeft geen antwoord, maar dat is ze wel gewend. Ze moet dingen vaak vijf of zes keer zeggen voordat hij antwoord geeft. Fly is daarin geen uitzondering, ze heeft weleens gehoord van ouders die de oren van hun kinderen lieten testen, waarna de arts vernietigend zei: 'Er is een verschil tussen niet horen en niet luisteren.'

'Ik heb je hulp nodig als deze geboren is,' zegt ze, met haar andere hand op haar buik, en terwijl ze het zegt denkt ze: laat die jongen toch met rust. Ze herinnert zich dat een ouder van school een keer zei: 'Bij kinderen moet je nooit smeken', en dat ze knikte terwijl ze dacht: ik smeek de kinderen altijd overal om. Dat is mijn basishouding.

Relax, joh, houdt ze zichzelf voor. Het gaat goed met hem.

Maar toch ook weer niet.

Vijf dagen geleden werd ze om negen uur 's ochtends gebeld door de administratie van school met de mededeling dat Fly er niet was.

'Wat gek,' zei Manon. 'Hij is een halfuur geleden in zijn uniform vertrokken. Waar is hij dan?'